

חייב בכבוד רבו

רבי יצחק אמר, להכליל בזה רבו, שהוא מביאו לעולם הבא, אמר רבי יהודה, זה נכלל בכלל של הקדוש ברוך הוא.

זוהר חלק ג' פרשת בחקותי דף קטו ע"ב

כיבוד אב לאחר מותו

רבי יוסי אמר, "כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ", הרי ביארו, במאכל ומשתה ובכל צרכו, זה בחייו שמחויב בו, ולאחר מותו אפשר תאמר שהרי פטור הוא ממנו, לא כן, אלא שאף על פי שמת, מחויב בנו בכבודו יותר, שאם זה הבן הולך בדרך חטאים, ודאי מבזה לאביו הוא, ודאי גורם לו בושה, ואם זה הבן הולך בדרך הישר, ומתקן מעשיו, ודאי הוא מכבד לאביו, מכבד אותו בעולם הזה אצל האנשים, ומכבד אותו בעולם ההוא אצל הקדוש ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מרחם עליו, ומושיבו אצל כסא כבודו בודאי.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף עח ע"ב

גודל חומר עוון אשת איש והתשובה לזה

"לא תחמד אשת רעך", למדנו, שהדבור האחרון מעשרת הדברות שבתורה הוא, "לא תחמד אשת רעך", לפי שזה כולל את כולם, ומי שחומד אשת איש, כאלו עבר על כל התורה, אמנם אין לך דבר שעומד לפני תשובה, וכל שכן אם קבל עונשו כמו דוד המלך. אמר רבי יוסי, למדנו, כל מי שחטא ונפרש מאותו החטא, תשובה כזו מועלת לו יותר.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צ ע"א

הרוצח ממעט את דמות וצלם העליון

למדנו, שבאותן חמשה דברות הראשונות נכלל הכל, באותן ה' דברות נחקקו ה' השניות, בודאי שהם חמשה תוך חמשה, כיצד, "אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ", כנגד "לא תרצח", שלמדנו, כי שני אלה בכלל אחד נכללים, שזה הרוצח ממעט הדמות והצלם של רבונו, שכתוב: "כִּי בְצַלֶּם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם" (בראשית ט, 1), וכתוב: "וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם" (יחזקאל א, כו).

אמר רבי חייא, כתוב: "שִׁפְךָ דָם הָאָדָם בְּאָדָם דְּמוֹ יִשְׁפֹךְ וּגו'" (בראשית ט, 1), מי ששופך דם כאלו ממעט הדמות והצלם שלמעלה, כלומר לא רק דמות זה המעיט אלא גם

דמות אחר, כן נשמע שכתוב: "שִׁפְךָ דָם הָאָדָם בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ", באדם העליון נוגע זה הפגם מן הדם ההוא ששפך, מפני מה, לפי "כִּי בְצַלְם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם", ולפיכך זה בזה תולה.

הנואף משקר בשמו של ה'

"לא יהיה לך", כנגד "לא תנאף", שהרי משקר בשמו של הקדוש ברוך הוא שגרשם באדם, ובזה כמה וכמה עבירות וגזרות ועונשין תלויים, ומי שמשקר בזה משקר בו בהמלך, שכתוב: "בַּה' בָּגְדוּ כִּי בָנִים זָרִים יִלְדוּ" (הושע ה, ז), וכתוב: "לא תשתחוה להם ולא תעבדם", וזה בזה תולה.

הגונב נשבע גם לשקר

"לא תשא" כנגד "לא תגנב", שכתוב: "חולק עם גֹּנֵב שׁוֹנֵא נִפְשׁוֹ אֶלֶּה יִשְׁמַע וְלֹא יִגִּיד" (משלי כט, כד), ודאי זה בזה תולה, שהרי הגנב מוכן לזה לישבע בשקר, מי שעושה זה עושה זה.

לא תענה תלוי בזכור את יום השבת

"זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת", כנגד "לא תענה ברעך עד שקר", שאמר רבי יוסי, שבת נקראת עדות, וצריך האדם להעיד על מה שכתוב: "כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' וְגו'".
ואמר רבי יוסי, מהו שכתוב: "תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב" (מיכה ז, כ), היינו כמו שנאמר, "וְיִשְׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת" (שמות לא, טז), ומי שמעיד שקר הוא משקר בשבת שהשבת היא עדות של אמת, ומי שמשקר בשבת, משקר בכל התורה, לפיכך זה בזה תולה.

כיבוד אב תלוי בלא תחמד

"כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ", כנגד "לא תחמד אשת רעך", ואמר רבי יצחק, "כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ", אביך ממש, שהרי מי שחומד אשת איש והוליד בן, בן ההוא מכבד לאחר שאינו אביו, וכתוב כאן, "לְמַעַן יֵאָרְכוּ יָמֶיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ", כנגד "לא תחמד בית רעך, שְׂדֵהוּ וְגו'", מה שנתן לך יהיה שלך ולא תחמוד של אחר, ודאי זה בזה תולה.

חמשה כלולים בחמשה, היינו השמאל נכלל בימין

ובאלה חמשה הראשונים נכללים ה' האחרונים, ולפיכך כתוב: "מִיָּמִינוּ אֵשׁ דֵּת לְמוֹ" (דברים לג, ב), שהכל נעשה ימין, ועל כן בחמשה קולות נתנה התורה, אמר רבי יהודה, כולם היו חמשה תוך חמשה, כנגדם חמשה חומשי תורה.

הכל נכלל בעשרת הדברות

רבי אלעזר למד, שבאלה עשרת הדברות נחקקו כל מצות התורה, גזירות ועונשין, טהרה וטומאה, ענפים ושרשים, אילנות ונטיעות, שמים וארץ, ימים וטהומות.

שהרי התורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא, כמו ששם הקדוש ברוך הוא נחקק בעשרה מאמרות^[ט], כך התורה נחקה בעשרת הדברות.

אשרי חלקו של העוסק בתורה

אלה עשרת הדברות הם שמו של הקדוש ברוך הוא וכל התורה שם אחד היא, שמו הקדוש של הקדוש ברוך הוא ממש, אשרי חלקו של הזוכה בה, מי שזוכה בהתורה זוכה בשמו הקדוש של הקדוש ברוך הוא, רבי יוסי אמר בהקדוש ברוך הוא ממש הוא זוכה, שהרי הוא ושמו אחד הוא, ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים אמן.

זוהר חלק ב' פרשת תרומה דף קמו

כל דיבור היה מתרה בכל אחד ואחר כך היה מנשק אותו על שקיבלו

"וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת וְאֶת הַלְפִידִם וְאֶת קוֹל הַשֹּׁפָר", הרי אמרו, שכאשר נגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני, כאשר נתנה התורה לישראל בעשרת הדברות, כל דבור ודבור עשה קול, וקול ההוא נחלק לשבעים קולות^[א], והיו כולם מאירים ונוצצים לעיני כל ישראל, והיו רואים עין בעין זיו הכבוד שלו, זה שכתוב: "וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת", רואים ודאי.

וזה הקול היה מתרה בו בכל אחד ואחד מישראל, ואמר לו תקבלני עליך בכך וכך מצות שבתורה, והשיב הן, היה הקול מסבב לו על ראשו ונתגלגל עליו, ועוד היה מתרה בו, ואמר לו תקבלני עליך בכך וכך עונשין שבתורה, והיה משיב הן, אחר כך היה מסבבו קול ההוא ונשקו על פיו, זהו שכתוב: "יִשְׁקְנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ" (שיר השירים א, ב).

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פא ע"א

בני ישראל ראו את הקולות

אמר רבי אבא, כתוב: "וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת", "רֹאִים", שומעים צריך לומר, אלא כך למדנו, אותן הקולות היו נחקקים בהחשך ההוא והענן והערפל, והיו נראין בהם כמו שנראה גוף גשמי, וראו מה שראו ושמעו מה ששמעו, מתוך החשך ההוא והענן והערפל, ומתוך שהיו רואים מראה ההוא היו מאירים באור עליון, וידעו מה שלא ידעו דורות האחרונים שבאו אחריהם, וכולם היו רואים פנים בפנים, זה שכתוב: "פָּנִים בְּפָנִים דִּבְרַהֲ ה' עִמָּכֶם" (דברים ה, ד).

בני ישראל ראו מהקולות מראות נפלאות

ומהיכן היו רואים, למד רבי יוסי, מן האור של אותן הקולות, שלא היה קול שלא היה מאיר באור, שמסתכלים בו כל הנגזז וכל הנעלם, וכל הדורות שיבואו עד ימות מלך

זוהר יזו הזוהר

ע. של מעשה בראשית. עא. של ע' לשון.

המשיח, ובעבור זה כתוב: "וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת", רואים ראייה ממש, אמר רבי אלעזר, "וְכָל הָעַם רֹאִים", שראו מן האור של אותן הקולות מה שלא ראו דורות אחרונים אחרים. "אֶת הַקּוֹלֶת", כמו שכתוב: "וַיֵּאָרָא אֶת ה'", וארא ה' לא כתוב אלא את ה', אף כאן וכל העם רואים הקולות לא נאמר אלא את הקולות, לרבות אותו קול אחר שלמטה, המאסף אצלו כל השפע היוצא מהם^[עב], שבו היו רואים ומסתכלים בחכמה העליונה כל גנזי העליונים, וכל הסודות הנעלמים והנסתרים, מה שלא נתגלה לדורות האחרונים שבאו אחריהם, ולא לדורות שיבואו לעולם עד הזמן שיבוא מלך המשיח, שכתוב: "כִּי עַיִן בְּעֵין יֵרָאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן" (ישעיהו נב, ח).

ברקים בהתגשמותם נראים לפידים

"וְאֵת הַלְפִידִים", בתחלה ברקים ועתה לפידים, אלא הכל אחד, אבל משנתתקנו בתיקונם להתגלות נקראים לפידים.

סוד הקול הוא ז"א

"וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר", אמר רבי יהודה, קול שופר צריך לומר, השופר למה, אלא זה קול ההוא שנקרא שופר, שכתוב: "וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבַעִי בַּעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בַּיּוֹם הַכְּפָרִים" (ויקרא כה, ט), וזה נקרא שופר^[עג].

שופר היא בינה וקול שהוא ז"א יוצא ממנה

אמר רבי יוסי, מה שופר מוציא קול, מאש ורוח ומים, אף כאן הכל נכלל בזה, ומכאן יוצאים קולות אחרים^[עז].

אמר רבי אלעזר, קול היוצא משופר, משמע שהשופר הוא ענין בלבדו והקול יוצא ממנו, והשופר בקיומו עומד, ולפיכך כתוב: "קוֹל הַשֹּׁפָר"^[עה].

שפר פירושו קול יפה

רבי יהודה אמר כך, "קוֹל הַשֹּׁפָר", השפר כתיב חסר, ככתוב "שֹׁפָר קָדְמִי לְהַחֲזִיחַ" (דניאל ג, לב)^[עו].

רבי שמעון אמר, "קוֹל הַשֹּׁפָר"^[עז], המקום שהקול יוצא ממנו נקרא שופר.

זיו הזוהר

עב. זה אור השכינה הקדושה בתוקפה ובמילואה, שאליה נאסף השפע מעולמות העליונים, לחלקה בעולם הזה, על פי השגחה פרטית. עג. היינו עולם הבינה. עד. כי הבינה אימא עלאה הולידה ז' ספירות התחתונות. עה. דעת רבי אלעזר, שקול מרמז על התפארת, שהוא תולדת הבינה, שנקראת שופר. עו. רבי יהודה מחזק דבריו הראשונים, שמרמז על עולם הבינה, שנקרא שופר, ומפרש עתה ראייה לדבריו, כי שפר חסר הוא שם התואר להשם שלפניו, והוא מלשון יופי, כי הבינה היא היופי מכל הספירות, ששם היא המתקת הדינים, ומשם בא החירות. עז. דעת רבי שמעון, גם כן

גר יש למולו רק לאחר שהסיר ממנו את העבודה זרה

זהו מזבח אדמה ודאי כמו שפירשתי, אחריו מה כתוב, "וְאִם מִזְבַּח אֲבָנִים תַּעֲשֶׂה לִּי", רמז על גר שנתגייר, שהוא מעם קשה עורף וקשה לב, זה נקרא מזבח אבנים, "לֹא תִבְנֶה אֶתְהֶן גְּזִית", מהו המכיוון, שנצרך להכניסו בעבודת הקדוש ברוך הוא, ואין למול אותו עד שישכח עבודה אחרת שעבד עד עתה, ויסור ממנו התקשות הלב, ואם נמול בלתי הסתר ממנו אותו התקשות הלב, ליכנס בעבודה הקדושה של הקדוש ברוך הוא, הרי הוא כמו פסל האבן, שחותכים אותו מצד זה ומצד זה, ונשאר אבן כבתחלה, לפיכך "לֹא תִבְנֶה אֶתְהֶן גְּזִית", שאם ישאר בהתקשות לבו, אז "כִּי חֲרַבְךָ הַנִּפְתָּ עָלֶיךָ וַתַּחֲלֵלָהּ", כלומר מילה זו שנימול לא תועיל לו כלל, לפיכך אשרי חלקו של זה המקריב קרבן הזה בשמחה ברצון לפני הקדוש ברוך הוא.

שמחה במצוות מילה

וצריך לשמוח בחלק המצוה הזאת, ככתוב: "וַיִּשְׂמְחוּ כָּל חוֹסֵי בְךָ לְעוֹלָם יְרַנְּנוּ וַתִּסַּךְ עָלֵינוּ וַיַּעֲלֵנוּ בְךָ אֱהָבֵי שְׂמֵךְ" (תהלים ה, יב).

זוהר חלק ג' פרשת פנחס דף רלט ע"א

באיזה מידה שעוסקים במלכות באותה מידה אשלם לך שכרך

"בְּכֹל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכֵּר אֶת שְׁמִי אָבּוֹא אֵלַיךָ וּבִרְכָתִיךָ", "אֶזְכֵּר אֶת שְׁמִי", תזכיר את שמי צריך לומר, אלא בא וראה, סודות נסתרים במדותיו של הקדוש ברוך הוא, אותה המדה שמשדדלים בה ומזכירים אותה, עליה נאמר: במדה שאדם מודד, בה מודדים לו^[1], וזהו "בְּכֹל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכֵּר אֶת שְׁמִי", במדה ההיא שאזכיר את שמי, באותה המדה, "אָבּוֹא אֵלַיךָ וּבִרְכָתִיךָ".

זיו הזוהר

לשמי, למדת המלכות על פי תפלת ישראל, באותו המדה אבוא אליך וברכתך, בהשפעת מין השפע שלה, אם חסד תהיה השפעת חסדים, אם גבורה גבורות, ואם תפארת רפואה ורחמים.

פ. שמי היינו, מדת המלכות עלמא דנוקבא, ואזכיר את שמי פירושו שאשפיע שפע למלכות, על ידי יחוד והזדווגות עם איזו מדה של עלמא דדוכרא, ומשמעות הכתוב כך הוא, בכל המדה שאזדווג ואחבר אותה